

d'esquerra

federació comarcal d'osona - esquerra republicana de catalunya

Número 2. Febrer de 2006

Uns bons pressupostos per Catalunya i per Osona.

Els pressupostos de la Generalitat elaborats per l'actual govern continuen posant l'accent en les polítiques previstes en el pacte del Tinell.

Així, el 2004, amb una inversió de 405 euros per habitant (10,9% més que al 2003), es van posar en marxa les noves polítiques socials, l'impuls a la competitivitat de les empreses i les infraestructures. El 2005 s'ha consolidat la tendència inversora, amb un nou augment de les despeses en les polítiques socials (un 60% del total), la seguretat, la justícia, les infraestructures i la competitivitat.

El 2006, la Generalitat gestionarà un volum encara més elevat de recursos, un 12% més que aquest any, 29.689 milions d'euros, la meitat dels quals estan destinats a polítiques socials de salut, educació, habitatge i benestar. La tendència inversora s'accentua, amb 5.800 milions d'euros i infraestructures i competitivitat continuen formant part de les prioritats. Al mateix temps s'ha reduït el dèficit acumulat, que a finals de 2003 era de 1.264 milions d'euros. El 2004 el dèficit es va reduir un 33% i la previsió és que el 2005 disminueixi un 20% i el 2006 un altre 21%, fins a quedar reduït a 510,7 milions d'euros. D'aquesta manera, es compleix el pla de sanejament que preveu assolir el dèficit zero l'any 2008.

En el pressupost per el 2006 de la Generalitat, referent a la comarca d'Osona, cal destacar l'augment inversor d'un 35% respecte al pressupost de 2005. Enguany la suma total d'inversió arriba fins els 58.013.192,83€, uns 15.076.357€ més que en l'exercici anterior. Alhora, no hi són comptades les assignacions per conveni amb els Ajuntaments com ara les escoles bressol entre molts d'altres.

Dotacions pressupostàries destinades a diferents usos, com ara, obra nova, arrencaments, consolidacions, entre d'altres, a poblacions com ara Tavertet, Prats de Lluçanès, Santa Eugènia de Berga, Sant Bartomeu del Grau, Vic, Manlleu, Sant Boi de Lluçanès, Roda de Ter, Taradell, Sant Julià de Vilatorrada, Torelló... entre d'altres poblacions són un exemple clar de la voluntat d'equilibri territorial del Govern de la Generalitat.

Malgrat tot, al senyor Espadaler, d'Unió Democràtica, diu que no són bons per Osona. De debò?

Índex.

- 1. Uns bons pressupostos per Catalunya i per Osona**
- 2. Pacte Mas-ZP: Ingenuïtat, de Francesc Codina, i Pacte CiU-ZP: el preu del poder, de Jordi Casals**
- 3. Republicans a la comarca**
- 4, 5 i 6. Documents: Llums i ombres de l'Estatut, de Jordi Brilles**
- 7. Jovent Independentista.**
- 8 i 9. L'habitatge a Osona**
- 10. L'Entrevista a Josep Maria Freixanet, alcalde d'Olost i diputat**

Coordinació:

Secretaria Comarcal d'Imatge i Comunicació
torello@esquerra.org

Col.labora:

Lluís Argemí
Marta Barniol
Jordi Brillas
Jordi Casals
Francesc Codina
Raül Escobar Presseguer
Gràcia Ferrer
Josep Maria Font
Josep Maria Freixanet
Xavier Montaner
Isaac Peraire
Pere Prat

Disseny de capçalera:

Jordi Espinal

Correcció:

Cristina Molas

Edita:

Federació Comarcal
d'Osona d'ERC

Ingenuïtat

Francesc Codina i Valls
Militant d'ERC i Filòleg

Jugada mestra". "Escac i Mas". "La torna del pacte del Tinell". Són expressions que han fet servir algunes persones de l'entorn de CiU per celebrar el pacte Mas-Zapatero. Mentrestant, el secretari d'Estat d'Hisenda explicava a Expansión les virtuts del finançament acordat de paraula pels dos líders, però escrit en lletra menuda pels tècnics de l'Estat: ni canvi de model ni més diners per a Catalunya. El mateix que diuen la majoria d'economistes que aquests dies hi han dedicat algun comentari. I el mateix que pensa la majoria de la gent interessada en la qüestió estatutària. Una massa social formada per la quasi totalitat dels votants d'ERC, una bona part dels votants de CiU i les franges catalanistes dels espais electorals d'ICV i el PSC. Un sector de la ciutadania més aviat informat i amb capacitat crítica, que desconfia dels pactes i les fotografies fàcils, sobretot si són presentats com un gran triomf aconseguit sense lluita ni dolor. El contrast entre l'entusiasme amb què s'ha publicitat l'operació Mas-Zapatero i la fredor amb què ha estat rebuda pels qui se suposa que l'havien d'aplaudir, em confirma la sospita que la ingenuïtat és el tret essencial de l'equip de joves dirigents convergents. Perquè era molt ingenu pensar-se que una opció que es presenta com a nacionalista trauria rèdits polítics del fet d'haver-se prestat a liderar la desnaturalització de l'Estatut. Perquè encara ho és més pensar-se que en el futur el PSOE voldrà o podrà obligar el PSC a premiar aquest gest. Però el que ja em sembla el cim de la ingenuïtat és haver-se cregut que, en política, la coherència estratègica és una nosa prescindible, i que l'únic que compta és la maniobra permanent. Potser per això han estat els últims a adonar-se de l'estrepitosa contradicció que implica haver acabat adoptant un element aïllat de l'estratègia d'ERC (el suport a Zapatero), tot sacrificant-ne l'element fonamental (la unitat catalana en la negociació, amb la participació forçada del PSC) i tot adulant-ne l'objectiu (un bon Estatut i un finançament just), que han barrejat amb interessos electorals i de partit. Sí, el PSOE els ha deixat pujar al cavall que abans cavalcaven els arrauxats republicans, però amb una condició prèvia: que el matessin.

Feia setmanes que Zapatero havia dit als líders del tripartit que necessitava fer-se la foto final amb CiU, els antics socis del PP, per tal de vendre l'Estatut a Espanya. Això situava Mas i Duran en una posició privilegiada per negociar. Per què no l'han aprofitada? Algun analista n'ha revelat el motiu: perquè un Estatut tan rebaixat no seria acceptat per ERC i això obriria la crisi definitiva del tripartit. Vet aquí la jugada mestra, l'escac i Mas, la torna del Tinell. Una maniobra ingènua que, de moment, perjudica Catalunya, però que no és segur que beneficiï els seus cofeis protagonistes.

article publicat a **Tribuna Catalana**

www.tribunacatalana.com

Republicans d'Osona

www.esquerra.org/osona

Pacte CiU-ZP: el preu del poder

Jordi Casals i Prat
Secretari Comarcal d'Imatge i Comunicació
casalsprat.blocat.com

El dissabte, de matinada, casualment vaig escoltar la notícia que Artur Mas i Zapatero havien pactat el nou estatut, un pacte que preveia una finançament compost del 50% d'alguns impostos (com els de l'IRPF o l'IVA) i de la desaparició del terme nació en l'articulat, fet que li donaria un sentit jurídic. A l'aire, encara queden temes competencials. La foto de la confraternització sociovergent d'Artur Mas i Zapatero augura el liliputisme de la classe política catalana, encara hegemònica. Es podia esperar i acceptar la fotofinish del pacte del redactat final al Parlament de Catalunya, amb els polzes aixecats del Mas i el Maragall. Una foto a canvi d'un bon estatut. Però aquesta foto no visualitza res més que un pacte d'interessos propis de dos líders de dos partits.

On és la promesa electoral de Zapatero que acceptaria el text que sortís del Parlament de Catalunya? i els escarafalls de CiU durant la redacció de l'estatut? llavors era imprescindible el terme nació en l'articulat, la recaptació del 100% dels impostos des de Catalunya, etc... Què dirà ara el magnífic negociador i gran patriota Quico Homs? Potser més que un negociador pels interessos de Catalunya, sols ha estat un magnífic representant artístic d'Artur Mas o un comercial de CiU. Encara ara dirà que la seva ideologia sols és la nacionalista? CiU s'ha venut el país, Zapatero el PSC. Tot pel poder. Zapatero ha tingut por, la seva revolució de l'Espanya plural, la gran reforma que anunciava, s'ha quedat en res, en fum. No ha sabut quadrar els seus barons, amb Ibarra i Bono al capdavant. S'ha encongit davant les tesis del PP, s'ha atemorit davant la remor de sabres, de sotanes i de togues. Ha preferit el fum i mantenir-se en el poder. Per això ha de prescindir d'ERC com a aliat, és massa incòmode per l'Espanya encarcarada que sembla eterna, potser ho és.

CiU, en canvi, és un partit més còmode, més flexible. Té una cosa en comú amb el PSOE, és un partit de poder, que com diria Albert Sàez, un partit que adapta la seva ideologia per tenir el poder. Els convergents van voler desbordar en sobiranisme a ERC i ara salten al regionalisme per amistançar-se amb Zapatero. En un futur, si cal, no tindran problemes en reeditar un nou Magestic amb Rajoy... o Acebes!

La federació nacionalista ha dinamitat la dignitat del Parlament, l'òrgan que hauria de ser dipositària de la sobirania de la ciutadania de Catalunya, les seves ànsies partidistes han imposat els contactes bilaterals, de partit a partit, cosa que ha debilitat el text que va sortir de Catalunya, ja que el PSOE va poder centrar-se en les contradiccions dels partits. Qui ha marcat el ritme ha estat el PSOE, gràcies a Artur Mas.

Zapatero ha mentit Catalunya, Artur Mas l'ha traït. Quan CiU havia de fer front comú pels interessos de Catalunya, comportar-se com un partit nacional, s'ha comportat com un partit de poder.

Però el paper més galdós se l'ha emportat el PSC. S'ha comportat com un escolanet del PSOE, absolutament submís. La seva missió era Zapatero, no era Catalunya.

REPUBLICANS A LA COMARCA

Esquerra fa una assemblea comarcal informativa sobre l'Estatut

El passat dia 3 de febrer, es va fer una assemblea comarcal informativa sobre l'Estatut, a l'aula magna de la Universitat de Vic.

El Conseller Joan Carretero, el diputat Josep Maria Freixanet i el president comarcal, Jordi Serra, van explicar la situació, davant un auditori amb nombrosa militància i càrrecs electes.

Tant el conseller com el diputat van expressar la seva més gran desengany amb el paper de CiU i l'oposició a un pacte, entre Mas i Zapatero, que suposa una desvirtuació absoluta del text aprovat pel 90% de diputats del Parlament de Catalunya. Un pacte que expulsa el terme nació al preàmbul, que descafeïna les competències, la part més important per Carretero, i que desmunta el sistema financer escrit en l'Estatut del Parlament, tornant al sistema del peix al cove.

També van parlar diferents presidents de seccions locals, mostrant la seva disconformitat absoluta amb el pacte "de la vergonya" de Mas i Zapatero.

També es va parlar sobre el manteniment del govern tripartit. Gairebé l'absoluta majoria dels que van prendre la paraula van apostar per mantenir el govern, no per la cadira, sinó pel projecte engegat nacional i social.

Serra, Carretero i Freixanet, a l'Assemblea d'ERC

Freixanet va apuntar, que si un cas "haurien de ser socialistes i Iniciativa qui abandoni el govern, doncs ells són els que han tractat el pacte".

Carretero va prendre nota del dit i es va comprometre a portar les inquietuds dels militants osonencs a l'executiva nacional d'ERC.

L'executiva comarcal d'Osona diu NO al pacte de Mas i Zapatero

L'executiva d'ERC-Osona es van posicionar en contra del pacte de la vergonya entre Artur Mas i el PSOE, que va desnaturalitzar el text estatutari aprovat pel Parlament de Catalunya.

Es va decidir mantenir i reforçar els actes a favor d'un estatut digne i sense retallades, a més de donar ple recolzament a la manifestació, sota el lema "Som una nació, tenim el dret a decidir", a favor del dret a l'autodeterminació i d'un estatut fet des de Catalunya i sense retallades. No es va descartar fer altres accions, com ara mobilitzacions.

La memòria històrica, a Prats

A l'octubre, l'Ajuntament de Prats de Lluçanès va organitzar unes jornades per la recuperació de la memòria

històrica, amb ponències sobre els deportats als camps d'extermini nazis, homenatge en record de Lluís Companys, una xerrada sobre l'obertura de la fossa comuna del Mas Puigvistós i l'obertura de l'espai "Puigvistós" al Museu Miquel Soldevila. Es va descobrir un monòlit i una placa en memòria dels qui morí en defensa de la llibertat. A Prats, s'ha realitzat la prova pilot de la Generalitat per exhumar els cadavers de les fosses comunes de la guerra civil. En concret, la primera fossa ha estat la del Mas Puigvistós.

Es crea la secció local de Tona

Joan Puigercós va ser el convidat d'honor de la inauguració de la secció local de Tona, que serà presidida pel regidor de Tona Futur, Ramon Fabre.

En un acte amb gran assistència de tonencs i càrrecs electes i orgànics comarcals, ERC de Tona es va estrenar amb gran èxit, després d'un gran treball per articular els republicans a una de les principals poblacions d'Osona.

Ramon Fabre, president d'ERC-Tona i Joan Puigercós

Proposta de pacte d'ERC a CiU a Vic

ERC-AM de Vic va fer una proposta d'acord a la ciutat de Vic, per explorar les possibilitats de sintonia sobre temes com l'ordenació del creixement urbà, el progrés econòmic, civisme i seguretat, integració de la immigració i cohesió social, mobilitat, enfortiment del paper de Vic en l'àmbit territorial, entre altres.

S'ha posat damunt la taula la col·laboració estreta en l'elaboració dels pressupostos de 2006; i la posterior creació d'un òrgan permanent de mútua consulta.

La proposta, en cap cas contempla l'entrada dels republicans al govern de Jacint Codina, però per ERC és clau fer un plantejament fresc dels grans reptes del Vic d'avui, amb un equip de govern sovint pres pel vot de Plataforma per Catalunya, un vot que mai portarà a la ciutat endavant.

La Sectorial Regional de Sanitat treballa i convida a treballar

El nostre sistema sanitari té encara moltes mancances i la Sectorial de Sanitat es vol posicionar davant les necessitats del territori, fomentant el debat dels temes que més preocupin als ciutadans.

Des de la sectorial de Sanitat de la Catalunya central, s'han fixat com a objectius continuar participant en els treballs de la sectorial nacional i elaborar un diagnòstic de la situació sanitària de cada comarca amb propostes immediates i de futur. Així, que aquest treball es farà a Osona. La Sectorial, però, vol fer una crida a la militància per que els faci arribar els dubtes, problemes i suggeriments que tinguin i també animen a tots aquells que vulguin a participar en els diferents grups de treball que han organitzat.

DOCUMENTS

LLUMS I OMBRES DE L'ESTATUT

Breu reflexió sobre el perquè de tot plegat

Jordi Brillas i Bastida.

Militant d'ERC i advocat

En el procés històric cap a la elaboració d'un nou Estatut de Catalunya, que superi el marc pactat durant la transició amb l'Estatut de 1979, cal prendre en consideració aspectes conjunturals, formals, materials i d'estratègia dels partits polítics.

1. Aspectes conjunturals: orígens del projecte de nou Estatut

El procés d'elaboració del nou Estatut s'origina a instàncies del grup parlamentari d' ERC, en el marc de la primera legislatura de pacte entre el Partit Popular i CiU. El PSC-PSOE pren el nom de l'Estatut com a arma llancívola contra CiU, en plena desintegració i intent de consolidació del lideratge d'Artur Mas, dofí d'un Jordi Pujol que tanca una etapa més que perllongada de la política catalana. És el moment del canvi a Catalunya, canvi que sembla inviable a l'Estat Espanyol amb un PP prepotent segur de l'encadenament de legislatures. És el moment en què Rodríguez Zapatero, líder per pocs vots en detriment de José Bono, obté el suport d'Andalusia i, molt especialment, de Catalunya (Maragall), per encetar una nova època dins el socialisme espanyol, més progressista que el centrisme moderat de Felipe González, i més federalista que el jacobinisme clàssic de les estructures d'Estat (el que s'anomenaria "l'Espanya plural"). És el moment quan Zapatero, en un multitudinari acte electoral en campanya de les eleccions catalanes, promet que "recolzarà l'Estatut que sigui aprovat pel Parlament de Catalunya". Amb l'Acord del Tinell neix el Govern "catalanista i d'esquerres" fruit del pacte tripartit PSC-PSOE, ERC i IC, amb un eix social i un altre de nacional. L'eix social es fonamenta en endegar unes polítiques d'esquerres que marquin un gir de rumb en la política tradicionalment liberal dels governs de CiU; l'eix nacional s'estructura arquitectònicament a través de l'assumpció d'un nou estatus polític per a Catalunya que, procedimentalment, ha de ser assolit amb el nou Estatut. El PSC-PSOE assumeix l'Estatut essent conscient que, amb una majoria del Partit Popular a les Corts del Regne, molt possiblement quedaria en un brindis al sol. Però la irrupció del terrorisme "islàmic" a Madrid, previ a les eleccions espanyoles, i, particularment, la mala gestió informativa de la crisi per part d'el Partit Popular canvien radicalment l'escenari polític. El nou PSOE de Zapatero puja al poder, necessitat d'un suport parlamentari que reproduïx l'esquema del tripartit català (IU-IC i ERC). Sorgeix, tanmateix, un problema: i ara què amb l'Estatut?

2. Aspectes formals: la constitucionalitat de l'Estatut

Quan un debat no es pot afrontar amb arguments polítics incontestables, cal cercar arguments "tècnics", de caràcter jurídic, que ens apropin als postulats defensats. Però als arguments sobre la inconstitucionalitat de l'Estatut cal oposar-hi objeccions de pes:

a) La Constitució Espanyola no és fruit d'un pacte social lliure i sobirà entre el poble i les estructures de poder polític

La teoria clàssica del constitucionalisme estableix la Constitució com el vèrtex de tota la piràmide normativa (Kelsen), fruit d'un pacte lliure entre el "poble" i les estructures de govern que s'institueixen "ex novo" amb la Constitució. Però la transició espanyola estava nodrida de condicionants imposats per l'antic règim: el poder fàctic dels militars (i el risc d'involució amb un cop d'Estat), la reinstauració prèvia de la monarquia, un Estat unitari i centralista pre-existent, l'existència d'unes realitats nacionals reals però no reconegudes (Catalunya, País Basc i Galícia), amb elements tant significatius com llengües pròpies que les feien fàcilment reconeixibles, etc. La Constitució espanyola és producte més de la voluntat de democràcia, i de superació d'una trista etapa de dictadura que havia durat quaranta anys, que de les possibilitats reals i objectives de trobar un marc estable de relació entre les persones i els pobles que compar-tien Estat.

b) La Constitució Espanyola no predetermina el model territorial d'estructuració de l'Estat.

La política del "café per a tots" i "harmonització" autonòmica per equiparació de les autonomies han dut a un equívoc que tampoc és de previsió constitucional. Perquè no era el model que la Constitució preveia,

i menys tenint en compte que la pròpia Constitució distingia entre "nacionalitats" i "regions", malgrat que la praxi de l'estat hagi menat a intentar abolir les diferències marcades pel text constitucional. El disseny constitucional originari s'apropa més al federalisme asimètric que a un de simètric, amb dues vies d'accés a l'autonomia, una de preferent que la disposició addicional segona referia a Catalunya, País Basc i Galícia.

c) L'Estatut forma part del bloc de la constitucionalitat

Com a norma pactada entre dues institucions que representen legitimitats diferents (Parlament de Catalunya i Corts espanyoles) l'Estatut té un caràcter diferent a qualsevol altra norma jurídica promulgada pels òrgans de l'Estat, formant part integrant del vèrtex piramidal normatiu. Així ho ha interpretat el propi Tribunal Constitucional, en considerar que Constitució i Estatuts són un totum, el "bloc de la constitucionalitat", del qual emana la interpretació constitucional, per sobre de la normativa (legislativa o reglamentària) d'altres rangs. Així, és molt difícil enjutjar si és constitucional o no l'Estatut, en ser una part integrant necessària de la pròpia constitucionalitat. O, altrament dit, si el redactat dels actuals estatuts hagués estat un altre, la interpretació constitucional hauria variat; no es pot, per tant, condicionar amb una interpretació fonamentada en redactats anteriors el que ha de ser la redacció de nous estatuts, ni considerar que el fruit interpretatiu derivat de l'actual Constitució i dels estatuts amb l'actual redacció és un límit insuperable per a futures noves redaccions dels estatuts. I encara és més absurd condicionar el contingut de l'Estatut en base a lleis (orgàniques o no) existents, que en la prelativa normativa estan per sota del propi Estatut, i han de ser interpretades d'acord amb la Constitució i el mateix Estatut

d) El Dret comparat i els models d'estructuració d'Estats compostos

Fora de l'estructuració estatal unitària, el món del Dret comparat en estats compostos proporciona gairebé un model per Estat. Des del regionalisme italià, passant per la configuració dels länders alemanys, els cantons suïssos... cada estructura estatal s'ha hagut d'ajustar a la realitat material regulada. Així, dispoem d'exemples com els länders alemanys, que es doten de constitucions (no estatuts), i no per això trontolla l'estructura federal; limiten l'aportació dels länders a la Federació per assegurar la seva pròpia competitivitat econòmica, i no per això són considerats insolidaris; és més, que Baviera rebí la consideració d' "Estat lliure" a la seva Constitució no trenca la "indissoluble unitat" germànica.

En conclusió, el debat sobre la constitucionalitat de l'Estatut és profundament enganyós. Possiblement perquè a Catalunya, l'Estatut és una Constitució, això sí, que ha de ser pactada amb l'Estat Espanyol. Si el concepte romà de justícia consistia en donar a cadascú el que és seu, deixem al món jurídic els conflictes jurídics i assumim des del món polític els conflictes polítics.

3. Aspectes materials: el contingut de l'Estatut.

L'Estatut, materialment, ha de ser un avenç en l'autogovern de Catalunya i en la configuració de l'ordenament català. D'aquí en sorgeixen els elements nuclears que determinaran el futur del text estatutari, fonamentalment el reconeixement de l'estatus polític de Catalunya com a nació, el nivell competencial assumit per la Generalitat, i l'acord de finançament.

a) L'estatus de Catalunya com a nació

Un dels punts que més controvèrsia va suscitar al món polític hispànic va ser la resolució del Parlament de Catalunya de definir Catalunya com a nació, en partir de l'antiga concepció romàntica decimonònica de l'Estat-nació, que interpreta les estructures d'Estat com l'expressió representativa de la nació, i, conseqüentment, uni-nacionals, uni-lingüístiques i amb un interès general que coincideix plenament amb els interessos de la ciutadania. Però Catalunya és una nació. Ni cercar termes eufemístics per esquivar la qüestió ("identitat nacional", "realitat nacional"...) ni traspassar aquest terme al preàmbul (amb escàs valor jurídic) tanca correctament la seva definició.

b) El nivell competencial

De les competències assumides, insistir en quatre punts:

- I. Cal explicitar de forma indubitable el blindatge de les competències exclusives, així com els topalls indefugibles de l'Estat en les compartides.
- II. La tramitació com a Llei orgànica de l'Estatut a les Corts permet assumir competències a través del 150.2, que, en revestir el pacte estatutari un caràcter pactat, serien d'obligat compliment per a l'Estat.
- III. Apel·lar a la unitat de mercat per evitar l'assumpció competencial és un absurd teòric, tenint en compte que és la normativa comunitària i el mercat europeu el que marca les normes bàsiques unitàries de mercat
- IV. No es pot jutjar intervencionista l'assumpció de determinades competències. Intervencionista o no intervencionista seran les polítiques legislatives i d'execució que desenvolupin la matèria.

c) El finançament

La clau de volta del pacte estatutari, que no va poder ser abordada correctament en el moment de la transició, és, sens dubte, el pacte financer. Sia pel dèficit històric de les institucions catalanes, sia pel reiterat incompliment per part de l'Estat dels compromisos pressupostaris adquirits, sia perquè la realitat econòmica pot assumir uns màxims de descapitalització (els länder alemanys, d'un 5% del PIB), el pacte de finançament ha de contenir uns punts de mínim compliment:

I. Creació de l'Agència Tributària Catalana, amb competències de gestió, recaptació i sanció de tots els tributs meritats a Catalunya.

II. Establiment d'uns límits reals i indefugibles respecte l'aportació catalana al manteniment de l'Estat i a la solidaritat inter-territorial.

III. Establiment de mecanismes de bilateralitat Catalunya-Estat per al reajustament del sistema i, conseqüentment, sortida de l'anomenat "règim comú" i dels mecanismes inter-regionals estatals, així com de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes.

El text d'Estatut de Catalunya resultant del procés endegat ha de suposar notables millores en aspectes materials de l'autogovern català i, particularment, en el reconeixement de Catalunya com a nació i dels seus drets històrics, en l'elevació del sostre d'autogovern de forma notòria i amb un blindatge competencial suficient per evitar l'intrusisme estatal, i, de forma molt particular, en un sistema de finançament basat en la bilateralitat, el ple control de les institucions catalanes sobre els tributs generats a Catalunya (Agència Tributària Catalana), i l'establiment d'uns límits clars i transparents a l'aportació catalana a l'Estat i a la solidaritat inter-territorial.

Un text que no contingui els aspectes materials bàsics aprovats pel Parlament de Catalunya seria una burla a aquesta institució, a l'àmplia majoria parlamentària del 89% que va aprovar aquestes peces estructurals, i, en definitiva, a la ciutadania, i comportaria un rotund fracàs del projecte.

4. Aspectes estratègics: els partits i l'Estatut

a) El PSC-PSOE

Els President Pasqual Maragall l'ha presentat com el pal de paller del govern tripartit i el principal compromís polític de la legislatura, i sap que el seu destí polític va íntimament lligat amb el desenllaç final de la reforma. El Sr. Rodríguez Zapatero, per la seva part, va adquirir solemnement la promesa electoral de recolzar l'Estatut que aprovés el Parlament, essent l'Estatut català un element clau pel procés de reformes estatutàries de l'Estat i per bastir la nova "Espanya plural", a més de pre-disposar la deposició de les armes al País Basc.

Però els interessos dels líders no sempre coincideixen plenament amb els interessos dels partits. Un fracàs de l'Estatut podria ser aprofitat per sectors del socialisme català per desprendre's del lideratge de Maragall, entenent que el fracàs del procés comportaria la dimissió del President, però no necessàriament el trencament del tripartit o que, en tot cas, una coalició governamental amb CiU permetria conservar espais de decisió molt similars als que ja s'ostenten. Un fracàs de l'Estatut no tindria perquè produir cap deserció massiva a la base electoral socialista, que en importants sectors no vol entendre la deriva nacionalista del socialisme català i es troba incòmoda defensant postulats que no havien estat mai defensats. El procés d'obstrucció de la remodelació de l'executiu per part del President pot induir a pensar que el President presideix, però no governa.

Quant al socialisme espanyol, la reforma estatutària catalana és un maldecap permanent que amenaça amb eclipsar l'acció de tota la legislatura. La visió pluralista de l'Estat no és tan majoritària com la creença en el lideratge de Zapatero, i pot generar tensions territorials difícils de tramejar. La pressió del Partit Popular, i el coneixement empíric que la dreta a Espanya venç quan està mobilitzada i l'esquerra desencantada, pot refermar el pensament que l'Estatut de Catalunya pugui comportar la sortida del poder a la propera legislatura. I el Partit Popular no és una amenaça verosímil a Catalunya, però sí a la resta de l'Estat. Així, només seria plausible una reforma moderada i actualitzada del text de l'Estatut, que fos extrapolable a altres autonomies i que no permetés al Partit Popular difondre la imatge de venedors de la pàtria. Aquesta reforma hauria de ser ràpida en el temps, allunyada en els seus aspectes substancials dels comicis electorals, i en tot cas seria millor l'escenificació d'una desentesa per la voluntat egoïsta dels catalans, que refermaria el com-

promís patriòtic del socialisme espanyol amb la nació, única i indissoluble, encara que plural, que un rendiment incondicional al nacionalisme català. El Sr. Zapatero, d'altra banda, hauria fet una promesa que no afectaria la resta d'Espanya i que, en tot cas, havia estat objecte d'engany per part del Parlament de Catalunya amb uns postulats de màxims inassolibles per l'Estat.

b) Convergència i Unió

Convergència i Unió, amb l'aprovació de l'Estatut, hauria contribuït de forma decisiva a l'augment de l'autogovern català, evitant les temptacions pactistes a la baixa del tripartit, consolidant el sentit d'Estat del Sr. Mas i l'alçada de mires de la Federació.

Però seria una fotografia amb masses actors, que consolidaria la presidència de Pasqual Maragall i el tripartit, i portaria a un encadenament de legislatures gens propici per una coalició acostumada durant més de dues dècades al Govern de la Generalitat, i que en aquesta legislatura ostenta com a responsabilitats màximes el govern de la Diputació i l'Ajuntament de Tarragona. La Federació podria quedar seriosament ressentida d'una altra legislatura fora de la Generalitat, havent d'ajustar estructures i recursos a una situació poc propícia i gens desitjada. En canvi, un fracàs de l'Estatut defensant els postulats nacionalistes que havien de ser considerats de mínims pel poble de Catalunya deixaria intacte i immaculat el perfil nacionalista de la Federació, i legitimitaria l'estratègia del "peix al cove" que en vint-i-tres anys no havia propiciat una

reforma estatutària, perquè hauria resultat pràcticament impossible en els termes necessaris per Catalunya, com s'hauria demostrat.

És més, el fonament del Govern tripartit, el pal de paller que havia de dur a majors quotes d'autogovern i al desenvolupament de polítiques socials amb els recursos addicionals obtinguts a través del nou finançament, hauria cedit. ERC no tindria possibilitats morals de mantenir el tripartit, després de la traïció socialista, i hauria d'abandonar el Govern. Pasqual Maragall hauria protagonitzat el fracàs més sonat d'una controvertida legislatura, i hauria de dimitir. Seria el moment d'una moció de censura i eleccions anticipades, que podrien obrir de nou les portes de Palau a CiU, després del majestuós fracàs del tripartit. Un PSC-PSOE sense lideratge, una ERC col·laboracionista que hauria pactat per simple ostentació de poder, sense aconseguir res a canvi, un PP sense cap guspira de credibilitat en el gir nacionalista del Sr. Piqué, que hauria endurit les seves posicions envers la catalanitat... El moment d'una recomposició nacional després d'una impossible composició d'aliances, on els dos grans partits de Catalunya, pel sentit de responsabilitat i la governabilitat, haurien d'unir-se sota la Presidència de CiU (amb un Conseller Primer socialista, s'entén), en pro del bé comú de la ciutadania. Nogensmenys, això atorgaria una posició privilegiada amb un Madrid que seguiria sent socialista, per poder gestionar les necessàries concessions al poble de Catalunya.

c) El Partit Popular

El Partit Popular, oposat a qualsevol modificació estatutària que pugui fer decreixer les facultats de l'Estat, ha impulsat una campanya mediàtica i d'agitació social que l'acosten als sentiments més íntims del seu electorat. Un fracàs de l'Estatut seria llegit com un èxit dels postulats i posicionaments populars, que havien pogut desarticlar a temps les temptacions separatistes d'elements rojos apàtrides. Un electorat mobilitzat hauria de ser un element necessari pel retorn a un govern que els havia estat robat per uns atemptats terroristes i la indecorosa utilització dels mateixos per les forces de l'oposició.

Però, a Catalunya, el gir catalanista del PPC, que havia personificat el Sr. Piqué, ja forma part del passat. Mantenir una posició marginal a Catalunya no és tant dolent si es conserva el Govern de l'Estat, tot i que pot propiciar el retorn de vells coneguts de la política catalana, com el Sr. Alejo Vidal-Quadras. El vagó de l'electorat català moderat, tradicional, racional, amb sentit del seny i de la mesura que havia de venir de la descomposició de CiU cada cop queda més lluny de l'estació popular.

d) Iniciativa per Catalunya-Esquerra Unida i Alternativa

Iniciativa, que ocupa la Conselleria de Relacions Institucionals i Participació amb el Sr. Saura, sap que la viabilitat futura del Govern tripartit, i l'acció de Govern que pugui transmetre com a soci minoritari, depèn en bona mesura del resultat final de l'Estatut. Un Estatut que no necessàriament hauria de contenir els postulats aprovats pel Parlament, però que d'esdevenir un fracàs i comportar el trencament del Govern tripartit els podria catapultar a una oposició freda, ombrívola, i amb dificultats reals de tornar a la llum.

e) Esquerra Republicana de Catalunya

ERC ha vist, des del començament, en el procés de reforma estatutària la

“Un text que no contingui els aspectes materials bàsics aprovats pel Parlament de Catalunya seria una burla a aquesta institució, a l'àmplia majoria parlamentària que va aprovar el text, i, en definitiva, a la ciutadania”

“un fracàs de l'Estatut deixaria intacte i immaculat el perfil nacionalista de CiU i legitimitaria l'estratègia del peix al cove”

forma més sòlida d'avançar en l'autogovern de Catalunya i en la millora del seu finançament. El pacte amb el socialisme català no només havia de permetre la oxigenació de les institucions catalanes després de vint-i-tres anys d'un govern monocolor, sinó també consolidar una alternativa real a aquest govern, catalanista i d'esquerres. L'Estatut, i les competències i recursos obtinguts a través del mateix, haurien de facilitar el gir nacional i social de Catalunya. La possibilitat de conformar una majoria alternativa nacionalista amb CiU durant la tramitació del text a Catalunya, i una de progressista amb PSC-PSOE i IC-EUIA, han permès deixar una petjada al text que difícilment es podrà repetir. D'altra banda, l'aliança amb el PSOE a l'Estat, opció que facilitava la majoria absoluta de governabilitat, la situen en una posició privilegiada per poder tenir un paper destacat en la negociació del text.

Per a ERC el fracàs del projecte de nou Estatut serà un fracàs important de la teoria gradualista que ha assumit, trencant de soca-rel la possibilitat de plantejar nous pactes amb l'Estat, i deixant clar que l'única alternativa que ofereix l'Estat espanyol és el seu desmembrament. Un procés com el de l'Estatut, si acaba malament, no es tornarà a repetir, almenys per l'actual generació política. Aquest fracàs col·lectiu condicionarà notablement la continuïtat del Govern tripartit, després de l'esmicolament del pilar vertebrador de l'eix nacional de l'acció de govern, i d'un seriós dany al desenvolupament de les polítiques socials pregonades per via del nou finançament. Una controvertida situació de la classe política que molt probablement menaria a eleccions anticipades i a la conformació d'una nova majoria governamental, que podria determinar altrahora un canvi de socis preferents al govern de l'Estat, on la presència dels independentistes es incòmoda i difícil d'explicar a l'electorat espanyol (encara que l'independentisme difícilment té cap alternativa als socialistes amb el PP situat a l'altra banda). Unes eleccions que, d'altra banda, podrien propiciar una "gran coalició" a l'"estil Merkel" davant les dificultats de reconstituir un tripartit trencat després d'una convocatòria anticipada d'eleccions i de vertebrar un majoria nacionalista ab CiU, tenint en compte que va ser ERC i la seva "clau" qui va separar CiU del Govern.

A ERC, com a promotora del projecte estatutari, i tenint en compte les conseqüències del desacord, li interessa la seva aprovació. Però no a qualsevol preu. Unes competències solsament actualitzades, amb alguna incorporació, i sense un blindatge suficient difícilment podrien augmentar el sostre d'autogovern; una Catalunya que segueixi sense ser considerada nació, utilitzada per la homogeneïtzació del marc autonòmic en l'"Espanya plural", sense reconeixement dels seus drets històrics i de la seva preexistència constitucional com a subjecte de drets i deures difícilment la pot fer avançar en l'eix nacional; un finançament que només abasti principis retòrics, sense límits clars a l'aportació catalana a l'Estat, i sense un organisme amb mecanismes suficients per garantir la transparència del sistema difícilment la pot fer avançar en un necessitat eix social que ha de garantir la millora de condicions en l'exercici de la ciutadania en aspectes tan fonamentals com l'educació, la salut, el treball, l'habitatge, les prestacions públiques i, en definitiva, en l'extensió i consolidació d'un Estat del Benestar modern, igualitari, garant dels drets i llibertats humans i socials i sostenible.

La responsabilitat d'ERC en el procés és fonamental, en ser l'únic promotor sincer de la iniciativa, l'únic que, tot i saber que en pot sortir seriosament perjudicat (a diferència de CiU), podrà negociar un acord que estigui a l'alçada de la dignitat nacional del poble català amb voluntat real d'arribar a una entesa.

5. Conclusions: cap a un nou Estatut de Catalunya?

Un cop aportades unes sucintes reflexions sobre les estratègies dels partits polítics, caldria incidir en un anàlisi global de les conseqüències de l'aprovació o no aprovació del projecte de nou Estatut i un apunt final, de caràcter personal, sobre probabilitats.

a) Conseqüències de la no aprovació del nou Estatut

A nivell estatal, la no aprovació del projecte d'Estatut de Catalunya no hauria d'alterar sensiblement la correlació de forces polítiques. El socialisme hauria de reenfocar el projecte de l'"Espanya plural", encara que es podria pal·liar amb l'aprovació d'Estatuts que continguessin una reforma actualitzadora per a altres comunitats, i, sobretot, amb una treva d'ETA que es pogués presentar com un èxit en el camí de la pacificació d'Euskadi. Altra cosa és que des del País Basc la credibilitat socialista per encetar una taula de negociacions s'hagués enfonsat. El lideratge de Zapatero podria fins i tot ser reforçat per una imatge de contundència davant dels excessos, que acontentaria sectors del propi socialisme profundament crítics. A més, no s'oferiria munició gratuïta al Partit Popular per dubtar de la integritat espanyola socialista, i, a Catalunya, en definiti-

va, un reforçament del Partit Popular generat per la situació és altament improbable.

A Catalunya, però, les conseqüències serien diametralment oposades. Amb molta probabilitat es precipitarien unes eleccions anticipades, amb un PSC escapçat i un tripartit trencat. Tot i que és molt possible que el mapa electoral, en termes de representació parlamentària, no patís variacions substancials, i els partits catalans mantinguessin una representació molt similar a l'actual, si que variaria profundament l'estratègia d'aliances. Aquestes estratègies farien aconsellables pels grans partits una "gran coalició" sota la presidència de CiU entre aquests i socialistes, que permetrien a CiU el retorn al Govern de la Generalitat i al PSC-PSOE mantenir àrees de govern que paliessin la crisi interna i de lideratge derivada del fracàs estatutari.

Ara bé, hi hauria algunes conseqüències d'assumpció col·lectiva que adquiririen importància amb el temps:

- I. La idea que el finançament de Catalunya amb l'actual sistema no és sostenible, que ha arrelat no només a partits sinó a tota la societat.
- II. La idea que, per un avenç nacional, les temptatives de pacte amb l'Estat són inviables. Això comportaria una radicalització, sobre una base empírica i objectiva, dels plantejaments nacionals, trencant definitivament la mà estesa que s'havia ofert a l'Estat Espanyol.

b) Conseqüències de l'aprovació del nou Estatut

A nivell de l'Estat, l'aprovació de l'Estatut català obriria la via a la tramitació de nous estatuts que acceleressin les reformes autonòmiques i, particularment, esdevindria una posició de força per esperar onar els partits bascos a la constitució d'una mesa en absència de violència. Si el procés fos ràpid i el redactat final del text no presentés massa situacions de bilateralitat catalana que es poguessin entendre com a privilegis, el nivell de tensió del Partit Popular no es podria sostenir en el temps. I menys si es pogués considerar tancada la "qüestió" catalana i s'albriessin vies serioses de solució del conflicte basc. El Partit Popular, insistint en l'Estatut, perpetuaria el seu aïllament i la seva incapacitat per cercar aliances que construïssin una alternativa al govern socialista.

A Catalunya, el Govern català i el seu President en sortirien reforçats, allargant probablement l'acord tripartit a la següent legislatura. CiU, tot i que apareixeria triomfant a la fotografia de l'acord, hauria de reservar provisions per una travessia del desert que s'intuiria llarga i dura. Les conseqüències materials de l'aprovació haurien de passar necessàriament pel:

- I. Reconeixement nacional i històric de Catalunya com a subjecte polític
- II. Ampliació i blindatge del marc competencial
- III. Novació del sistema de finançament basat en la bilateralitat, el control dels recursos tributaris i la transparència.

Si això no es produís, l'aprovació d'un Estatut de mínims podria menar a una sensació d'engany i frustració col·lectius pitjors que la seva no aprovació.

c) Cap a un nou Estatut de Catalunya

Tot i que les estratègies d'alguns partits polítics d'important representativitat puguin no ser massa proclius a una entesa amb millores substancials en aspectes com el reconeixement de l'estatus de Catalunya i la seva relació amb l'Estat, l'aprofundiment en l'autogovern i la novació del sistema de finançament, i que una cosa és l'origen tàctic d'un procés polític i l'altre el seu desenllaç, íntimament tinc la convicció que el nou Estatut de Catalunya naixerà i respondrà, si no a totes, sí a bona part de les expectatives creades.

I aquest convenciment no es deriva tant de creure que a tots els partits interessa l'aprovació de l'Estatut (cosa que, d'altra banda, planteja importants dubtes) sinó de dues consideracions, una primera pràctica, i una segona teòrica:

Primera.- En política, quan es diu moltes vegades que una cosa ha de succeir, acaba succeint. S'oblida fàcilment l'origen d'un procés, les posicions tàctiques de partida i les vicissituds patides, pesant al final la necessitat de tancar el procés sense alterar notablement una ciutadania esmerçada en el seu dia a dia i que no entendria que allò que s'ha anunciat reiteradament no es produeixi.

Segona.- Malgrat posicions i interessos dispers, de persones i partits, un país noble, d'una cultura, llengua, història i consciència avançada com és Catalunya tendeix a millorar i superar-se en els moments difícils. Els interessos col·lectius prevalen sobre els tactismes, la voluntat de millora col·lectiva es sobreposa necessàriament les frustracions i rancors que hem anat superant en caminar.

En tot cas, la resposta al perquè de tot plegat, ben aviat...

JOVENT INDEPENDENTISTA

Entre Congressos

Des del mes de setembre les JERC d'Osona el Ripollès i el Lluçanès hem participat en diferents congressos de la nostra organització. El setembre vam començar amb el Congrés Local de les JERC Roda de Ter en el qual va ser reelegit com a Portaveu en David Traveria.

Ja el més de novembre, la nostra Regional, va acollir el XX Congrés Nacional de les JERC que es va celebrar a Vic. En el Congrés més de 300 militants vam poder parlar i discutir sobre les prioritats en l'acció política

per als propers dos anys: el treball a les universitats, un compromís més fort dels nostres governs en la millora de les condicions de vida dels i les joves, i la superació del debat dels estatuts d'autonomia per avançar cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació. En el Congrés es va escollir la nova executiva que encapçalà l'organització els propers dos anys. Pere Aragonès va ser reelegit com a Portaveu Nacional i Joan Almacellas escollit com a Secretari Nacional d'Organització i Finances, a més a més, Arnau Albert, fins fa poc Portaveu Regional de les JERC, va ser escollit Secretari Nacional de Formació, Estudis i Programes.

Una setmana més tard vam celebrar el VI Congrés Regional en el qual es van aprovar per unanimitat les dues ponències, la política i la organitzativa, que han de servir per reforçar les JERC com a primera força política juvenil de les comarques d'Osona, el Ripollès i el Lluçanès, cohesionant i enriquint el discurs en tots els àmbits de la societat en general i els que afecten a la joventut en concret. En el Congrés també es va escollir una nova executiva amb representants de totes les comarques encapçalada per

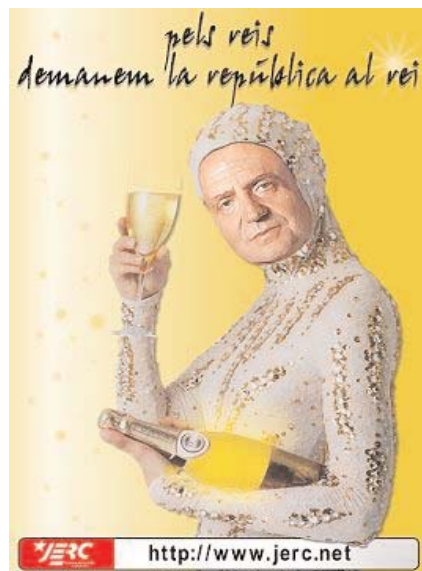
l'Isaac Peraire de Prats, com a Portaveu Regional, i la Núria Molas, de Vic, com a Secretària d'Organització. L'últim congrés que s'ha portat a terme va ser el Congrés Local de les JERC Vall del Ges en el qual va ser reelegit com a Portaveu Josep Culí, de St. Pere de Torelló, i l'Albert Garriga, de Masies de Voltregà, com a

Secretari d'Organització. En aquest Congrés Jordi Casals, fins ara Secretari Regional de Relacions Institucionals, es va "acomiarar" com a militant de les JERC. Des d'aquí li volem donar les gràcies per tota la feina feta per la Regional durant aquests anys com a militant.

Pels reis demanem la República...al rei !

enguany, les JERC d'Osona, el Ripollès i el Lluçanès em tornat a portar a terme la Campanya "Pels reis

demanem la República...al rei" per tercer any consecutiu. L'acte de presentació es va celebrar a Manlleu en el marc de la Fira Badanadal amb una xocolatada popular el dia 27 de desembre amb una gran participació de gent. A més a més, durant totes les festes s'han anat repartint postals per tots els pobles de les nostres comarques. Si voleu aconseguir una postal, encara podeu passar pel local a Vic.

A qui li piqui, que es rasqui

Isaac Peraire i Soler

Portaveu Regional JERC

L'acció política correcta, i l'acció políticament correcta no són el mateix. Resulta que als Països Catalans, històricament, des d'alguns sectors s'intenta que l'acció política que ha de treballar per l'avançament en l'alliberament nacional del país ha de ser políticament correcta.

Prohibides les activitats que possiblement fereixin sensibilitats a l'adversari. "No els fem enfadar més", diuen alguns. Doncs no hi estic d'acord.

Que a algú de les espanyes li molesta que nosaltres ens enfadem? ja comença a fer massa d'anys que n'estem d'enfadats! Als catalans, no ens ha de fer por que els espanyols s'enfadin. Quan s'enfaden, vol dir que quelcom estem fent bé.

No cal patir en "això promou l'agitació". Doncs el jovent agitem, i tant que sí!

Tenim energia per, a través de l'agitació, promoure la participació ciutadana, difondre els nostres ideals, les nostres propostes, els nostres reptes, els nostres principis, la nostra tasca política. I això és un tipus d'acció política correcta. Si és o no políticament correcta dependrà del moment, de les situacions i de la sensibilitat de cadascú; i aquí, ja no hi entrem. L'acció a la COPE, a Madrid, va ser precisament un exemple d'activitat que alguns van titllar de 'políticament incorrecta', però en tot cas, va ser una acció política correcta. La campanya "pels reis demanem la República al rei", que promovem les JERC-Osona-Ripollès-Lluçanès, en podria ser un altre exemple.

Així doncs, no tinguem por de l'agitació per seguir treballant pel nostre país.

L'HABITATGE A OSONA : UNA PROBLEMÀTICA SOCIAL DEL PRESENT

Raül Escobar i Presseguer

Una de les problemàtiques més incidents en l'actualitat és el fet de poder disposar d'un habitatge amb unes mínimes condicions de dignitat i a un preu raonable, sobretot pels joves. També és un problema, en aquests cas afegit, per la majoria dels nouvinguts, sobretot si no disposen de treball o tenen pocs recursos econòmics. Llavors és quan es fa més necessari i imprescindible que l'administració actuï i reguli el sector. I l'administració ha d'actuar i en aquest cas concret ha començat a actuar. El Parlament de Catalunya va aprovar el maig del 2004, la Llei 2/2004 de Millora de Barris, àrees urbanes i viles que requereixen atenció especial. La llei regula la rehabilitació integral de diversos barris de tot Catalunya per evitar-ne la degradació. Aquesta llei impulsada pel Govern, respon a una de les prioritats de la Generalitat: la intervenció integral de

Mercat al barri de l'Erm de Manlleu

barris amb l'objectiu d'evitar-ne la degradació i millorar les condicions dels ciutadans que hi resideixen. Aquesta intervenció global comporta aspectes com la rehabilitació física, la sostenibilitat ambiental, el benestar social i la dinamització econòmica. En aquest sentit, en les dues convocatòries d'ajuts resoltes fins ara s'han concedit subvencions a 30 barris, amb una inversió total de 198 milions d'euros, d'un total de 600 euros planejats. Es preveu que l'any vinent s'obri una tercera convocatòria d'ajuts. D'aquesta manera abans d'un any s'hauran incorporat al programa més de 40 barris d'arreu de Catalunya. El sistema de subvencions de la llei, preveu que la vila o ciutat escollida per ser partícip de la subvenció, hagi de doblar la quantitat que rep de subvenció, a càrrec dels pressupostos de l'ajuntament, en els projectes de rehabilitació dels barris, fet que fa molt més gran la participació i la implicació del propi ajuntament. En la primera convocatòria, l'any 2004, la Vila de Manlleu va ser inclosa dins els 13 primers projectes que varen rebre la subvenció per tal de dur a terme les intervencions i millores en els barris. 5 mesos després, ja a l'any 2005 i dins la segona convocatòria, la Generalitat de Catalunya va

HABITATGE, MARGINACIÓ I GUETITZACIÓ

Que els ajuntaments estan assumint responsabilitats que no els corresponen per llei, és una evidència. Que no poden renunciar a exercir-les també és una evidència, si cap, més gran encara. Si això és així, cal plantejar-se decididament que cal fer i quin preu, no només econòmic, caldrà pagar per impulsar polítiques socials de prevenció que poden resultar incòmodes i cares.

Hi ha un munt de serveis municipals que freguen la saturació, i d'altres que ja fa temps que han superat el llindar del que fora raonable. L'ensenyament, els serveis socials municipals i la sanitat, estan en la base del que, en les societats desenvolupades, s'entén com a serveis bàsics.

És obvi que cap ajuntament per si sol no se'n podrà sortir a llarg termini, potser durant un temps es podrà pensar que mentre ho entomi l'altre tot va bé, però més tard o més d'hora s'haurà d'entomar, i m'atreveixo a assegurar que quan més tard més difícil.

L'habitatge és un dels factors transcendents en la distribució de les càrregues socials, allà on la vivenda sigui més assequible serà on la demanda de serveis de tot tipus s'incrementi, i la vivenda serà proporcionalment més assequible allà on la qualitat de les condicions de vida vagin minvant també proporcionalment. Això ens aboca directament als guetos, és a dir a la concentració en unes zones concretes d'una part de la població que queda segregada de la resta. Aquesta espiral perversa ens posa davant d'un dilema: o prenem decisions polítiques que forcin els propietaris de vivendes tancades a posar-les al mercat de venda o lloguer i penalitzem els especuladors, o mirem, mentre sigui possible, cap a una altra banda i, arribat el moment, ja llogarem més policia. Dit d'una altra manera: continuar afavorint l'economia d'uns quants a costa de donar peixet als que basen el seu discurs racista en la inseguretat ciutadana. (...)

L'experiència d'altres països de la UE malauradament només ens serveix per comprovar el que no s'ha de fer; ni pel que fa al creixement urbà, ni pel que fa a la integració d'una forma esponjada de la immigració. Cap país no ho ha solucionat d'una forma satisfactòria. Arreu es poden veure ciutats dormitori, desarelades de l'entorn i llavors de cultiu de bombolles de marginació social.

És vital que el nou estatut reconegui per a Catalunya les competències en immigració, alhora que el nou finançament sigui suficient per dotar els Ajuntaments, administració més pròxima, dels recursos necessaris. Cal que ERC en sigui la garantia.

“L'habitatge és un dels factors transcendents en la distribució de les càrregues socials”

Xavier Montaner i Romero
Responsable de Política Municipal d'ERC-Roda de Ter

LLEI DE BARRIS: UN ENCERT DEL NOSTRE GOVERN. UN REGAL PER MANLLEU

(...) També per Manlleu, ha estat un bon encert, un bon regal. Manlleu no té cap barri degradat, però sí que té un barri, l'Erm que té unes fronteres imaginàries que fan que molts manlleuencs i manlleuencques es creguin que l'Erm no és de Manlleu. L'Erm és un barri més dels barris de la Ciutat, i aquesta Llei ens ha d'ajudar de trencar aquestes barreres invisibles i incorporar els valors, la força, la il·lusió, la lluita de la gent que viu dins d'aquesta zona. També aquesta Llei ens ha de permetre poder enderrocar els pisos de Can Garcia, que és un problema que Manlleu té i que si no actuem ben aviat aquest problema es pot fer molt més difícil del que ja és ara. Uns pisos que són coneguts com la segona patera, que tenen molts

“Manlleu som solidaris, d'això no hi ha d'haver cap dubte, però crec que la solidaritat també ha de tenir un límit. Uns límits compartits per tota la Ciutat.”

immigrants per incorporar-se a Europa, o sigui un punt de destinació que moltes vegades és només de pas, però que també moltes vegades s'hi queden i això provoca que Manlleu tingui un percentatge d'immigració força elevat com és el vint per cent. Manlleu som solidaris, d'això no hi ha d'haver cap dubte, però crec que la solidaritat també ha de tenir un límit. Uns límits compartits per tota la Ciutat.

La subvenció de la Llei de Barris concedida a Manlleu és de vuit milions i mig d'euros i nosaltres hem de posar la mateixa quantitat, o sigui que en els propers anys en el barri de l'Erm hi haurà una inversió global d'uns disset milions d'euros. Déu n'hi do! Diners que han de servir per enderrocar els pisos de Can Garcia, per millorar l'escola pública del Puig-Agut, incorporant

el seu teatre als equipaments municipals de la Ciutat; per què el mercat municipal, sigui això el mercat municipal de tota la ciutat i no el mercat municipal del barri de l'Erm; per solucionar d'una vegada una reivindicació històrica que tenen els veïns i veïnes del carrer Montseny en les seves clavegueres, que sempre que plou els hi entra aigua als seus garatges; per millorar els espais comuns dels pisos de Can Mateu i de Can Casas, etc... (...)

Pere Prat i Boix
Alcalde de Manlleu

EL CAS DE VIC

(...) La aparició de nous elements, immigració, afegeix complexitat a la problemàtica. Barris que ja patien símptomes evidents de degradació i, precisament per això, amb condicions d'habitabilitat molt precàries, s'han vist ocupats per persones novingudes necessitades d'habitatge econòmic.

En el cas de Vic aquesta situació s'ha donat molt especialment en els barris del sud de la nostra ciutat. Es per aquest motiu que la sol·licitud que va aprovar el Ple municipal i que ha estat recollida per la Generalitat, va destinada a aquest barri.

Cal destacar l'actuació, de totes les previstes, més important des d'un un de vista pressupostari, tota sola suposa una despesa de 5'5 milions d'euros sobre un total de 13,7 milions, és l'adaptació a les necessitats actuals de la urbanització existent del barri del Remei. El barri del Remei és el barri amb més població de la ciutat de Vic i el barri que ha suportat una pressió més forta del fenomen migratori. Altres actuacions són la Millora de l'espai lliure interior dels grups d'habitatges Ronda Ausetans i de la Plaça d'Osona. Aquestes actuacions de caire més urbanístic es veuran reforçades per altres més socials, rehabilitació i equipament d'elements col·lectius de varis edificis: centres cívics, instal·lacions esportives, etc. així com l'elaboració de programes destinats a la millora de la convivència i cohesió social.

El fenomen de la immigració no és nou per la nostra ciutat, de fet és un fenomen típic de ciutats i societats desenvolupades com la nostra, per tant és un símptoma de progrés. Això no treu importància a la problemàtica que comporta. L'aplicació de la Llei de Barris ha de suposar un nou impuls als esforços que des de Vic i moltes altres poblacions es venen fent. La millora de l'habitatge, de l'espai urbà, dels equipaments col·lectius, etc. faciliten la millora de les relacions personals i el sentit de pertinença a una mateixa col·lectivitat.

Josep Mª Font i Purtil
Portaveu del Grup Municipal d'ERC a l'Ajuntament de Vic

incloure la Ciutat de Vic dins els projectes escollits.

L'aparició de fenòmens polítics xenòfobs d'ultradreta a la ciutat de Vic, fa que la concessió d'ajuts per a la rehabilitació dels barris amb un percentatge més alt d'immigració, i per tant històricament més degradats, sigui encara més important. La immigració i la seva estreta relació amb els problemes d'habitatge no han de ser tractats com a un problema marginal, és un problema que abasta tots i cada un dels serveis

que una ciutat ha de poder donar. Els ajuntaments han de poder i sobretot voler desenvolupar polítiques socials destinades a la plena integració dels immigrants, els quals han de tenir els mateixos drets i els mateixos deures que qualsevol ciutadà. Aquestes polítiques a la llarga facilitaran l'entesa entre les diferents cultures que enriqueixen les nostres viles i pobles, alhora que reduiran els conflictes que sorgeixen cada dia per culpa d'una "por" desconeguda atada per elements d'extrema dreta (com en els casos de Vic i Manlleu).

Els articles sencers que es troben en aquestes pàgines els podeu trobar a la secció d'opinió de:
www.esquerra.org/osona

L'Entrevista a Josep M. Freixanet,

alcalde d'Olost i diputat al Parlament (Vic, 1956)

Alcalde o diputat?

JM Freixanet: Primer alcalde i després diputat, l'ordre en que he estat escollit.

Alcalde per treballar la proximitat, Diputat per treballar des de la globalitat. Dos càrrecs complementaris que permeten aportar molts més elements al treball de millora d'un país.

Què representa per vostè ser el primer diputat d'ERC de la federació comarcal d'Osona en molts d'anys?

JMF: A nivell personal, una oportunitat de poder protagonitzar una etapa política transcendental pel nostre país; per la federació comarcal d'Osona, la restitució d'un fet que ha de ser normal en el futur, i el reconeixement de l'enorme treball i esforç que fan les diferents seccions locals, els militants i el treball institucional que es fa des dels ajuntaments, Consell Comarcal, Consorcis, etc.

És el Parlament de Catalunya de segona divisió?

JMF: És la màxima instància legislativa del país que està mancada de competències degut a l'actual configuració de l'Estat i que espero es pugui corregir amb el nou estatut, esperant que un dia sigui el parlament d'un país lliure.

Quina és la feina dels diputats del Parlament?

JMF: Hi ha dos tipus de tasques: participo com a portaveu de la Comissió legislativa de política cultural, on es debaten i legislen temes de cultura, educació i universitat, esports, política lingüística, joventut, àudiovisual, ponències, .. (molt àmplia), tot i que de manera més concreta porto els temes d'educació de tot el Grup Parlamentari d'ERC. Per tant l'aspecte més legislatiu.

He estat ponent de la ILP 0-3, de creació de llars d'infants de qualitat i actualment tinc encomanada la tasca de ponent a la Llei d'Associacionisme Educatiu.

Després hi ha un treball de Diputat territorial, tasca importantíssima de contacte amb institucions, associacions, sindicats, .. que et permet entrar en contacte directe amb les necessitats de la gent, obrir-los portes. Actualment porto Osona i Berguedà i la part del Moianès. És una feina de no massa ressò, però de capital importància per a la millora d'aquests territoris.

Quin ha estat el moment més intens/emotiu en aquests dos anys de ser diputat?

JMF: Tot i que és un clàssic, l'aprovació del nou Estatut el

dia 30 de setembre de 2005.

Un nou estatut ha estat sempre en tots els programes electorals d'ERC. Què ha de significar el nou estatut per Catalunya?

JMF: Una eina per a la millora de la nostra qualitat de vida, de la igualtat d'oportunitats, del nostre benestar; un instrument imprescindible per resoldre els nostres problemes i atendre adequadament les nostres necessitats. Nou Estatut vol dir més escoles, més hospitals, més habitatge protegit, més ajudes als joves, més suport a les famílies, més facilitats als emprenedors, més cultura, més atenció a la gent gran, més equilibri territorial, més ciència, ... Però sembla que CiU s'ha venut tot això, ha convertit l'Estatut amb una arma per tornar a govern, en moneda de canvi.

Ara ha fet 2 anys de l'aniversari del Pacte del Tinell, quina valoració en fa?

JMF: En faig una valoració positiva; va ser un acord que ERC va signar a favor d'una idea de país i on nous sectors socials provinents de diferents indrets territorials assumien responsabilitats de govern. Estem canviant les coses, estem fent passos transcendents, o és que algú s'imaginava que avui estiguem on som? per què els nostres adversaris reaccionen com reaccionen? és evident que és un acord d'un gran calat històric.

ERC va fer una opció de govern, sense la qual no hauria estat possible l'aprovació del nou Estatut al Parlament de Catalunya, però, a més, ha estat capaç de fer una opció nacional i social alhora, en totes les seves polítiques acabant amb una societat

política dual que ja anava bé als dos grans partits.

Vostè milita a ERC des del 87, com ha canviat ERC des de llavors?

JMF: Ha canviat l'organització, ha augmentat la militància, hi ha un projecte molt més clarificat i uns lideratges molt més solvents.

En el seu discurs en el ple històric del Vigatà, va parlar dels seus orígens humils. Sempre els té presents a l'hora de fer política?

JMF: He dit abans que nous sectors socials han assumit per primer cop en molts anys, les màximes responsabilitats de govern. En la meua vida professional, un dels meus reptes ha estat possibilitar que l'ascensor social funcionés per tothom; que tothom amb el seu treball, espavilant-se, esforçant-se, pugui prosperar. La política no ha de ser exclusiva només d'uns quants, sinó un reflexe de la societat.

Per acabar, un llibre de referència.

JMF: *L'illa dels cinc fars*, d'en Ferran Ramon-Cortès.

Jordi Casals i Prat

“ERC ha estat capaç de fer una opció nacional i social alhora, acabant amb la societat política dual que ja anava bé a PSC i CiU.”

ERC d'Osona a favor de l'Estatut del Parlament. NO A CAP RETALLADA

Per un Estatut Nacional i Social
10 de febrer, a les 20h.
Aula de Cultura (Caixa de Manlleu), **Sant Julià de Vilatorrada**.
Amb **Uriel Bertran**, diputat al Parlament.

Sí a l'Estatut del Parlament
Per un Estatut nacional i social
17 de febrer, a les 20h.
Teatre del Casals Gràcia, **Manlleu**.
Amb **Joan Puigcercós**, Secretari General i Portaveu d'ERC al Congrés, i **Pere Prat**, alcalde de Manlleu.